

ДО
Дата 05.08.1993 г.
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С. С. Тодоров
г. м. 93 г.

ДОПЪЛНИТЕЛНО ПИСМЕНО СТАНОВИЩЕ
от Манола Тодоров
за група народни представители
от 36-то Народно събрание

по
конституционно дело №12/93 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

МОЛЯ при постановяване на решение по горното дело
да съобразите и следното:

1 - Кой е собственик на земята върху която се отстъпва
право на строеж?

ЗЕМЯТА В БЪЛГАРИЯ НЕ Е БИЛА ОДЪРЖАВЯВАНА. Внесена в
ТКЗС или ДЗС или в други образувани въз основа на тях селско-
стопански организации, тя е била ВИНАГИ СОБСТВЕНОСТ НА ВНОСИТЕ-
ЛИТЕ И или на техните наследници.

а/ Още с Наредба-закон за трудови кооперативни земе-
делски стопанства - ДВ. бр. 95/25.IV.1945 г. - чл. 15 и

по-късно със Закон за трудови кооперативни земедел-
ски стопанства - ДВ. бр. 63/18.III.1948 г. се постановява:

"Чл. 15. Членовете на ТКЗС си запазват правото на соб-
ственост върху вложената ^{за} кооперативно стопанисване земя по сми-
съла на чл. 13 от настоящия закон, за която получават нотариални
актове за собственост.

Членовете на ТКЗС имат право да продават своята
идеална част, изцяло или на части, както и да я ипотекират".

Горната законова разпоредба не оставя място за съм-
нение, че собствеността върху внесената земя в ТКЗС се запазва
на собственика вносител, щом като той може да я продава изцяло
или на части и да я ипотекира.

б/ С примерните устава за ТКЗС издадени по-късно:

Примерен устав на ТКЗС - ДВ. бр. 22/18.III.1955 г. -
Сборник граждански закони - София 1956 г., стр. 112, чл. 4:

Примерен устав на ТКЗС - утвърден с указ №86 от

17.II.1958 г. на Президиума на НС, чл. 11§

Примерен устав на ТКЗС - ДВ.бр.83/15.X.68г.-Сборник граждански закони-София 1980г., стр.156, чл. 10.

при известни редакционни различия са запазва ОБЩИЯ ПРИНЦИП, че внесената в ТКЗС земя, ОСТАВА СОБСТВЕНОСТ НА ЛИЦАТА, КОИТО СА Я ПРИТЕЖАВАЛИ ДО ВКЛЮЧВАНЕТО ѝ В ТКЗС, а последното получава само правото на ЗЕМЕПОЛЗУВАНЕ.

в/ С УСТАВА НА НАЦИОНАЛНИЯ АГРАРНО-ПРОМИШЛЕН СЪЮЗ - ДВ.бр.41/25.V.79 г.-Сборник граждански закони-София 1980г., стр. 128, промени в собствеността на земята не настъпват. Чл.5, ал.III на Устава прогласява, че членовете на Националния аграрно-промишлен съюз, какъвто член е и ТКЗС, ДЗС и пр. "запазват своята икономическа и юридическа самостоятелност".

С примерния устав на АПК - посочения по-горе сборник стр.136, с чл.2, ал.II се приема, че ТКЗС, ДЗС и др. предприятия при членуване в АПК ЗАПАЗВАТ "юридическата си самостоятелност" - т.е., че при членуването на ТКЗС в АПК не настъпва промена върху собствеността на земята.

2 - Правата на строеж предмет на изменението на закона, са давани от общините- КМЕТОВЕТЕ. Праводател по "договора" се явява ОБЩИНАТА, която учредява право на строеж върху "държавен имот - парцел". Този "държавен имот-парцел" е образуван от внесе на в ТКЗС земя, от частни стопани, която по-късно е включена в регулация.

Всичко това е правено въз основа на Постановление №1/7.I.1981 г. на Министерския съвет - ДВ.бр. 9/1981 г. - §1, т.5.

Това постановление на Министерския съвет с което фактически се отчуждава, разпорежда, със земя на частни лица внесена в ТКЗС е противоконституционен акт. То е издадено в нарушение на чл.28 на Конституцията на НРБ в сила от 1971 г.

Съгласно посочения член от КНРБ отчуждение може да се извършва само за ДЪРЖАВНИ и ОБЩЕСТВЕНИ нужди, но не и за нужди на частни лица и то по ред и начин определени от закон.

Постановлението на МС не е закон, какъвто изисква чл. 28 от КНРБ, затова нито МС, нито АПК, нито ТКЗС, ДЗС и пр. нито ОБЩИНТЕ на които са предоставени безвъзмездно земи - парцели за раздаване на право на строеж са БИЛИ СОБСТВЕНИЦИ НА ТЕЗИ ЗЕМИ-ПАРЦЕЛИ. Те не са могли да правят никакви разпореждания с тези земи, защото не са били собственици - немо дат Двод нон хабет-никой не дава това, което няма.

С оглед на горното, всички договори за отстъпено право на строеж върху въпросните земи са нищожни /чл.26 от ЗЗД/, поради липса на съгласие на собствениците на тези земи.

3 - От приложения препис от нередактираната стенограма от заседанието на НС от 20.V.93 г. е видно от казаното от народния представител ИБРАХИМ ТАТАРЛЪ, че с изменението на чл.10, ал.7, т.2 /ДВ.бр.48/4.6.93 г./ се претендира да се получи право на строеж, ако и получилото го лице да има други имоти, включително и жилища в мястото от което се е изселило.

Той твърди, че тези изселвания са от преди 20-30 години. Правото на строеж е получено бизпорно преди по-малко от 5 години /чл.67 от ЗС/, но до сега строежите на сарзапочнати - извършени - бизпорно е, че получилите право на строеж с оглед на това положение, не са имали жилищни нужди. При това, ако и не прие то в изменението, но г-н ТАТАРЛЪ претендира за право на строеж в "ГРАДОВЕТЕ С НАД 10,000 жители и КУРОРТНИТЕ СЕЛИЩЕ И ВИЛНИ ЗОНИ".

Несъмнено е, че социалния мотив за който толкова много се набляга, е пропит от меркантилизъм - курорти, вили! Претендира се за нуждите на ИЗСЕЛНИЦИ от Родопите и Странджа, но се покриха с други интереси не на ИЗСЕЛНИЦИ и не за определени райони, а за цялата страна. Така се получи мнозинство, което погази чл.17 от Конституцията.

4 - Обстоятелството, че на 4.6.1993 г. са издадени ДВА броя ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК - бр.47 и след това брой 48 с атакуваното изменение на ЗСПЗЗ, ако и без правна стойност, но не без значение, сочи, че при обнародването му е имало съмнение в неговата законосъобразност, а може би и последващ политически натиск.

ПРИЛОЖЕНИЕ Устенограма от 20.V.93г. на НС.

С уважение:

